

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ:

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
«ΠΑΤΡΙΩΝ»
ΟΔΟΣ ΝΙΚΗΦΟΡΟΥ 3 Α
ΤΗΛΕΦ. 582

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΤΥΠΟΥΝΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000

ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

Εκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζηρίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

Η ΕΣΧΑΤΗ ΤΩΝ ΠΟΙΝΩΝ

Ὁ Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως λαμβάνει καθ' ἑκάστην ἀπειρίαν συγχαρητηρίων ἐν οἷς διατρανοῦνται ἡ ἐπὶ ταῖς ἐθνικαῖς νίκαις ἀγαλλίασις τῶν ἀπανταχοῦ γῆς διεσπαρμένων τέκνων τῆς Πατρίδος.

Μεταξὺ τούτων, ὡς ἐμάθομεν, ὑπάρχουσι καὶ τινὰ ὄχι ὀλιγώτερον εὐγλωττα οὐδὲ ἥττον συγκινητικά, προερχόμενα ἐκ τῶν ταλαιπώρων ἐκείνων ὑπάρξεων, αἵτινες δίδουσαι δίκην τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν, εὐρίσκονται κάθειρκτοι εἰς τὰς φυλακάς τοῦ κράτους καὶ ἐστερημένοι τοῦ ὑπερτάτου δικαιώματος τῆς ἐλευθερίας.

Εἶναι γνωστὰ αἱ ἀφορμαὶ τῆς παρ' ἡμῖν ἐγκληματικότητος, ἀπορρέουσαι κατὰ τὸ πλεῖστον οὐχὶ ἀπὸ ἐνστίκτων ἐκ φύσεως κακούργων ἀλλὰ ἐκ πλημμελοῦς μορφώσεως καὶ κακῆς τοῦ «φιλοτίμου» ἀντιλήψεως. Ἐκ τούτων μένει συνηθέστατα ἀπρόσβλητος ἡ καρδιά, τηροῦσα τὰ πλεῖστα φυσικὰ προτερήματα, ἰδιαίτατα δὲ τὴν πρὸς τὴν οἰκογένειαν καὶ τὴν Πατρίδα ἀγάπην. Καὶ αἱ ἐθνικαὶ ἀγαλλιάσεις ἐπόμενον ἦτο νὰ διέλθωσι τὰ ἀδιαπέραστα τείχη τῶν φυλακῶν καὶ νὰ δονήσωσι τὰς δυστυχισμένας ἐκείνας καρδίας. Ἐφ' ὅσον ἔμεινεν ἐν αὐταῖς καὶ ἔχνος μόνον ἀληθοῦς φιλοτιμίας, ὁποῖον σπαραγμὸν θὰ αἰσθάνωνται ὑφιστάμενοι τὴν ἐσχάτην τῶν ποινῶν! Διότι ἐσχάτη τῶν ποινῶν δὲν εἶναι οὔτε ἡ εἰρκτὴ οὔτε τὰ δεσμὰ οὔτε ὁ θάνατος. Ἐσχάτη τῶν ποινῶν εἶναι ἡ ἀπώλεια τοῦ ὑψίστου τῶν δικαιωμάτων, τοῦ δικαιώματος ν' ἀγωνισθῶσιν ὑπὲρ τῆς Πατρίδος, νὰ προσφέρωσι τὸ αἷμα, τὴν ζωὴν τῶν ὑπὲρ Αὐτῆς.

Ὅτε ὁ Κίμων, νικηφόρος ποτὲ στρατηγός, ἀλλ' ἐξόριστος, κατὰ τοὺς ἐναντίον τῶν Βοιωτῶν πολέμους τῆς Πατρίδος τοῦ ἐπαρουσιάσθη αἰφνης καὶ ἰκέτευσε τοὺς συμπολίτας τοῦ νὰ τῷ ἐπιτρέψωσι νὰ συμπολεμήσῃ μετ' αὐτῶν, ἡ ἀτεγκτος τῶν νόμων φωνὴ τῷ ἡρνήθη τὴν τιμὴν ταύτην. Δακρύων τότε, καίτοι δὲν ἦτο συνήθης τις ἐγκληματίας, δίδων δίκην μιᾶς ἐγκληματίας, ἀλλ' ἀπλῶς πολιτικός ἐξόριστος, δακρύων καὶ ὀλοφυρόμενος ὁ Κίμων παρεκάλεσε τοὺς ἐν τῷ στρατεύματι φίλους τοῦ νὰ πέσωσι πάντες ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ἵνα αὐτοὶ τοῦλάχιστον πλήρη ἀπολαύσωσι τὴν ὑπερτάτην τῶν τιμῶν. Καὶ ἔπεσαν ἅπαντες, δοξάζοντες καὶ τὸν ἰκετεύσαντα φίλον καὶ ἑαυτοὺς καὶ τὴν Πατρίδα, ἥτις τοιαῦτα αἰσθήματα τοῖς εἶχεν ἐμπνεύσει.

Ὡ γλυκυτάτη Πατρίς, πόσον ἔχει μεγαλεῖον ἡ ἀγάπη σου, ἀφοῦ ὅπως τοῦ Κίμωνος ποτε, οὕτω καὶ τοῦ ἐσχάτου ἐνίοτε καταδίκου συγκινεῖς τὴν καρδίαν καὶ ἀποσπᾷς τὰ δάκρυα!

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ ΙΓ'.

(Λουκ. ιη'. 18—27).

Κείμενον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ ἄνθρωπός τις προσῆλθε τῷ Ἰησοῦ πειράζων αὐτὸν καὶ λέγων· διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω; εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, τί μὲ λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰμὶ εἰς ὁ Θεός. τὰς ἐντολάς οἶδας¹ μὴ μοιχεύσης, μὴ φονεύσης, μὴ κλέψης, μὴ ψευδομαρτυρήσης, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. ὁ δὲ εἶπε· ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου. ἀκούσας ταῦτα ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ²· ἔτι ἐν σοὶ λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ καὶ δεῦρο ἀκολουθεῖ μοι· ὁ δὲ ἀκούσας ταῦτα περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα. ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον εἶπε³· πῶς δύσκολός οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ! εὐκολώτερον γὰρ ἐστὶ κάμηλον διὰ τρυμαλῖα ραφίδος⁴ εἰσελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν. εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· καὶ τίς δύναται σωθῆναι; ὁ δὲ εἶπε· τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν.

Ἐπιμεινέσθεις.

1) Τὰς ἐντολάς οἶδας. — Ὁ Λουκᾶς ἐπιμένει ἐν ταῦτα τὸν Ματθαῖον (ἴδε Κυριακὴν δωδεκάτην Ματθαίου) καὶ παραλείπων τὰ πρὸς τὸν Θεὸν καθήκοντα, ἀναφέρει εὐθὺς τὰς ἐντολάς τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης, μεταβάλλων τὴν σειράν τῶν δύο πρώτων. — 2) Ἐπὶ ἐν σοὶ λείπει. — Ἐχεις μίαν ἐτι ἔλλειψιν ἵνα γίνῃς τέλειος. 3) Πῶς δύσκολος ὁ δρόμος — θαυμαστικόν — πόσον δυσκόλως, λίαν δυσκόλως 4) Τρυμαλῖα ραφίδος — ὀπῆς βελόνης.

ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

ΤΟ ΠΛΗΡΩΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Ἐκ τῆς πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς Γ, 23—Δ. 5

Ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῆς ἀγίας Αἰκατερίνης ἀναγινώσκεται αὐριον περικοπὴ ἐπὶ τῆς πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐν ᾗ οὗτος ὑποδεικνύει τὴν πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπὸ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον καὶ ἐν τῷ Χριστιανισμῷ κατὰστασιν. Πρὸ τοῦ Χριστιανισμοῦ οἱ Ἰουδαῖοι περιεφρουροῦντο ὑπὸ τοῦ ἐθνικοῦ κόσμου, ἀποκεκλεισμένοι οὕτως ὑπὸ τοῦ Νόμου, παρασκευαζόμενοι εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Ἡ προπαρασκευὴ αὕτη ὁμοιάζει πρὸς τὴν διαπαιδαγώγησιν μικρῶν παιδῶν. Ὁ παιδαγωγὸς μεριμνᾷ μᾶλλον περὶ τῆς ἡθικῆς τοῦ παιδαγωγουμένου ἀναπτύξεως, περὶ τῆς ὑπ' αὐτοῦ ἀκρεβούς τῶν καθήκοντων ἐκπληρώσεως, βοηθῶν αὐτὸν εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ταύτην. Οὕτω καὶ ὁ Μωσαϊκὸς νόμος προπαρασκεύαζε τοὺς ἀνθρώπους πρὸς τὴν εἰς Χριστὸν πίστιν, ὑποδεικνύων τὴν ἀδυναμίαν αὐτῶν καὶ συγκρατῶν ἀπὸ τῶν ἀθέσμων πράξεων.

Μετὰ τοιαύτην προπαρασκευὴν οἱ ἄνθρωποι ἐπίστευσαν εἰς Χριστόν, δικαιοθέντες, ἦτοι ἀπαλλαγέντες ἀπὸ τῆς ἀμαρτίας, διὰ τῆς πίστεως τῶν ταύτης ἔμειναν ἐλεύθεροι ἀπὸ τῆς

παιδαγωγικής του νόμου εποπτείας, ως υιοί του Θεού, διά του βαπτίσματος ένδυσθέντες, ούτως είπειν, ένδυμα έλευθέρου άνδρός και γενόμενοι μέλη της Βασιλείας του Θεού.

Έν τούτῳ οὐδεμία διάκρισις υπάρχει πλέον μεταξύ 'Ιουδαίου και 'Ελληνος, δούλου και έλευθέρου, άνδρός και γυναικός. 'Ο Χριστιανισμός καθήργησε την τοιαύτην διάκρισιν· οὔτε ή της φυλής διαφορά, οὔτε ή κοινωνική θέσις οὔτε ή πνευματική ανάπτυξις, έχει πλέον έν τῷ Χριστιανισμῷ σημασίαν. 'Ο άνθρωπος άνέκτησεν έν αὐτῷ τὰ δικαιώματα έλευθέρου προσωπικότητος και ανέλαβε τὰ καθήκοντα ήθικοῦ ὄντος ἐπ' ἀγαθῇ της κοινωνίας. Και τοῦ φύλου ἔτι ή διαφορά, μεταξύ άνδρός και γυναικός, οὔτε ἀφαιρεί τι ἐκ τῶν δικαιωμάτων και καθηκόντων τούτων, οὔτε προσθέτει τι εἰς αὐτά. 'Η γυνή έν τῷ Χριστιανισμῷ ἐπανεκτήσε πλήρη τὰ δικαιώματα και τὰ καθήκοντά της. 'Ενῶ έν τῷ ἔθνισμῷ ἔσπερειτο δικαιωμάτων, θεωρουμένη ως ἀπλοῦν αντικείμενον ὑπὸ τὴν ἀπόλυτον τοῦ άνδρός δεσποτεΐαν. 'Η τοιαύτη της γυναικός, ως προσωπικότητος και ήθικοῦ ὄντος, ἐξύψωσε, ως γνωστόν, ὑπῆρξεν έν τῶν σπουδαιωτάτων ἔργων τοῦ Χριστιανισμοῦ και ἀπέδωκε τὰ δραστηκώτερα ἀποτελέσματα πρὸς ἀναμόρφωσιν της κοινωνίας. Διότι, πρὸ παντός, διά τοιαύτης της γυναικός ήθικῆς ἐξυψώσεως ἐξυψώθη ήθικῶς και καθηγιασθῇ ὁ γάμος, ή γυνή απέβη πολυτιμώτατος ήθικός παράγων έν τῷ οἰκογενειακῷ βίῳ, τῷ θεμελίῳ τούτῳ τοῦ κοινωνικοῦ βίου.

Ἀναμφιβόλως δὲ ή κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους τάσις της γυναικός πρὸς τὴν δῆθεν χειραφέτησιν ως ἀποτέλεσμα δύναται νὰ ἔχη τὴν κατάργησιν τοῦ οἰκογενειακοῦ βίου και τὴν ταπείνωσιν, ἀπὸ της οποίας ἀνήγειρεν αὐτὴν ὁ Χριστιανισμός.

Συνεχίζων ὁ Ἀπόστολος τὴν ἀνωτέρω διδασκαλίαν του περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων της Χριστιανικῆς πίστεως και της έν τῷ Χριστιανισμῷ καταστάσεως τοῦ ανθρώπου, λέγει ὅτι ἀφοῦ οἱ Χριστιανοὶ διά τοῦ βαπτίσματος ἐνεδύθησαν τὸν Χριστόν, ἀπέκτησαν ένδυμα ήτοι τὰ δικαιώματα τελείου και έλευθέρου άνδρός ταύτοχρόνως ἐγένοντο και τοῦ Ἀβραάμ ἀπόγονοι και πάντ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι, ἐπομένως ἀπέκτησαν και πάντα τὰ ἐκ τῶν ἐπαγγελιῶν δικαιώματα.

Καὶ ἐφ' ὅσον μὲν ὁ κληρονόμος εἶναι ἀνήλικος καιτοι εἶναι κύριος της κληρονομίας, οὐδὲν ὅμως διαφέρει δούλου διατελῶν ὑπὸ κηδεμόνας, μέχρι της ἐνηλικιώσεώς του, της οποίας τὸν χρόνον ὠρίζεν ὁ πατὴρ έν τῇ διαθήκῃ, παρὰ τοῖς 'Ιουδαίοις. Οὕτω λοιπὸν και ήμεῖς οἱ Χριστιανοὶ έν τῷ 'Ιουδαϊσμῷ και έν τῷ Ἑθνισμῷ εἰμεθα δεδουλωμένοι, ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, ζήσαντα έν τῷ κόσμῳ ως ἄνθρωπον, ὑπὸ τὸν Μωσαϊκὸν νόμον ἵνα ἀπολυτρώσῃ τοὺς ὑπὸ τὸν Νόμον διατελοῦντας και καταστήσῃ ήμᾶς τέκνα τοῦ Θεοῦ.

Βεβαίως ὁ Θεὸς εἶχε τὸ μέσον πρὸς σωτηρίαν τοῦ ανθρώπου, ἀλλ' ἐπειδὴ ή σωτηρία δὲν εἶναι τὸ ἐξωτερικὸν ἔπρεπε νὰ προπαρασκευασθῇ ὁ ἄνθρωπος πρὸς τὴν ἀποδοχὴν αὐτῆς. Ἐντεῦθεν ή σωτηρία ἐγένετο ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου και ή ἀνθρωπότης εὐρέθη προπαρασκευασμένη. Εἰς τὴν προπαρασκευὴν ταύτην τὰ μάλιστα συνετέλεσεν ὁ Ἑλληνισμός διά τοῦ ἔργου τοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου, διά της φιλοσοφίας, τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων και διά τοῦ Ἑλληνικοῦ καθόλου πολιτισμοῦ.

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

Ο ΜΠΟΤΣΑΡΗΣ

"Ενα πουλί ἀνεστέναξε μέσα σ' τὸν "Αἱ Νικόλα, Κ' ἐμαρτύρησαν τὰ κλαδιά, ὅλα τὰ περιβόλια·

"Στοὺς κάμπους ὅπ' ἀκούστηκε μαράθηκαν τὰ χόρτα.
Τ' ἀκούσαν και δύο Ἑλληνες, δὺς Ἀνατολικιώταις.
— Τ' ἔχεις πουλάκι μου και κλαῖς σ' τὸν ἥλιο και μαδιέσαι;
— Ἀντίπροχες ἐδῶ θάβαινα ἀπὸ τὸ Καρπενήσι,
Κ' ἀκουσα νὰ συνομιλοῦν σ' τοῦ Σκόδρα τὸ τσαντζήρι
Κ' ἔλεγαν σ' τὸ συμβούλιο τὸ κάτω τὸ χαμπέρι:
— Ὁ Μάρκος ἐσκοτώθηκε μὰ ἔσφαξε και χίλιους.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΙΔΑΣΚΟΥΣΑ ΚΑΙ ΙΣΤΟΡΙΑ ΔΙΑΦΘΕΙΡΟΥΣΑ

B

Ἡ διδασκαλία της ιστορίας παρὰ τοῖς έλευθέροις και πολιτισμένοις λαοῖς σκοπὸν ἔχει νὰ μορφώσῃ γνήσιους πολίτας και τελείους με χαρρακτῆρα ανθρώπους. Διὰ τοῦτο δὲν περιορίζεται εἰς τὴν ἐκθεσιν μόνων τῶν ἐνδόξων κατορθωμάτων και εἰς τὸν ἔπαινον αὐτῶν, ἀλλ' ἐπεκτείνεται και εἰς τὴν ἀκριβῆ ἐξιτορήσιν και τῶν ἀτυχημάτων και τῶν κακῶν, ὅσα ποτὲ έν τῷ παρελθόντι διεστραμμένοι και διεφθαρμένοι ἄνθρωποι κατειργάσθησαν κατὰ τοῦ ἔθνους. Φροντίζει δὲ ἐκάστοτε νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὴν ψυχὴν τῶν διδασκομένων ζήλον μὲν και ἐνθουσιασμόν ὑπὲρ τῶν καλῶν πράξεων, παριστῶσα τοὺς ἐργάτας τούτων πρότυπα πρὸς μίμησιν, ἀποστροφὴν δὲ και μίσος κατὰ τῶν κακῶν και δλεθρίων ἀνθρώπων, ζωγραφίσασα διά τῶν μελανωτέρων χρωμάτων τὰς κακὰς πράξεις και τοὺς ἐργάτας αὐτῶν. Οὕτω παρὰ τὸν Λεωνίδαν μνημονεύεται και ή προδοσία τοῦ Ἐφιάλτου, παρὰ τὸν Περικλέα ἐκτίθεται ὁ βίος και ή πολιτεία τοῦ ἀθλίου Κλέωνος, παρὰ τὸν Φειδίαν, τὸν Ἀπελλῆν και τοὺς ἄλλους καλλιτέχνας μνημονεύεται και ὁ ἀσεβὴς Ἡρόστρατος ὁ καύσας τὸν θαυμάσιον ναὸν της Ἀρτέμιδος έν Ἐφέσῳ, και οὕτω καθ' ἑξῆς. Οὐδὲ περιορίζεται ή διδασκαλία της ιστορίας έν μόνῃ τῇ ἐξιτορήσει τῶν πολεμικῶν πράξεων, ἀλλ' ἐπεκτείνεται και ἐπὶ πᾶσιν τὴν δράσιν τοῦ ἔθνους και ζητεῖ νὰ μάθῃ και δείξῃ τί συνεισέφερον ἕκαστος ή ἐκάστη ὁμάς ἀνθρώπων ὑπὲρ τοῦ καλοῦ τοῦ ἔθνους ή και της ἀνθρωπότητος καθόλου. Ἀκριβῶς δὲ ταύτην τὴν συνεισφορὰν ἐκάστου ἔθνους ὑπὲρ τοῦ γένικοῦ καλοῦ τῶν ἀνθρώπων ἐξετάζει και ἐξαίρει και ἐξυμνεῖ και παριστᾷ ως ἀξίαν μιμήσεως ή ιστορία και μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι συνεισέφερον τοιαύτας συνεισφοράς, κρίνονται ὑπὸ της ἀληθοῦς ιστορίας ἀξιοὶ ἐπαινῶν, οὐχὶ δὲ οἱ βάρβαροι κατακτητῆται οἱ καταλαμβάνοντες και ἐρημοῦντες τὰς χώρας και τῶν ἀγαθῶν και καλῶν οὐδὲν ἄνευ κόπου και ἐπιμελείας οἱ παῖδες, τοὺς φίλους εὐεργετητέον, εἴτε ὑπὸ τῶν πόλεως ἐπιθυμῶν τιμᾶσθαι, τὴν πόλιν ὠφελήτέον, εἴτε ὑπὸ της Ἑλλάδος πάσης ἀξιοῖς ἐπ' ἀρετῇ θαυμάζεσθαι, τὴν Ἑλλάδα πειρατέον εὖ ποιεῖν».

Ταῦτα ἐδίδαξεν ὁ σοφώτατος τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων και ταῦτα πιστεύει και διδάσκει σήμερον ή γνησία ιστορία. Αὕτη διδάσκει ὅτι ή τιμὴ και ή δόξα ἐκάστου και ἀρχοντος και ιδιώτου και Κράτους και ἔθνους συνίσταται και μετρεῖται ἀναλόγως τῶν καλῶν τὰ ὅποια ἔκαμεν ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ, ὑπὲρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, οὐχὶ δὲ ἀναλόγως τῶν μαχῶν και τῶν νικῶν και τῶν κατακτήσεων, δηλ. τῶν ἐπιδορμῶν και τῶν ἀρπαγῶν ξένης περιουσίας. Ὁ ἱατρός Ἱπποκράτης, ὁ ὁποῖος τόσας και τόσας ἀνακαλύψεις ἔκαμεν ὑπὲρ τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, Θεόδωρος ὁ Χῖος ὁ ὁποῖος πρῶτος εὗρε τὴν μέθοδον της κολλήσεως τοῦ σιδήρου, ὁ Σωκράτης ὁ ὁποῖος, ως λέγεται, κατεβίβασεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὴν φιλοσοφίαν και ἀπύλλαξε τὰς ψυχὰς και τὴν διάνοιαν ήμῶν τοσοῦτον πλα-

νῶν και δεισιδαιμονιῶν, ὁ μέγας Ἀριστοτέλης ὁ συντάξας τὸ ὄργανον και διδάξας ήμᾶς τοὺς νόμους της ὀρθῆς σκέψεως, ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος ὁ κηρύξας και ὑποστηρίξας τὴν θρησκευτικὴν ἐλευθερίαν, ὁ Γερμανὸς Γουτεμβέργιος ὁ ἐφευρὼν τὴν τυπογραφίαν, ὁ Ἀγγλος Γένερ ὁ ἀνακαλύψας τὴν δαμαλίδα και σώσας τὸν κόσμον ἀπὸ της φοβερᾶς νόσου εὐλογίας, ὁ μέγας Παστέρ ὁ ἀνακαλύψας τὴν θεραπείαν της λύσης, ὁ Φούλτων ὁ κατασκευάσας τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον και δαμάσας οὕτω τὰς θαλάσσας και τοὺς ἐναντίους ἀνέμους, ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος, ὅστις κατέλαβε τὴν Αἴγυπτον και τὴν Ἀσίαν και εὐθὺς ἔκτισε πόλεις, εἰσήγαγεν εἰς αὐτάς τὴν ἐλευθερίαν, τὰς τέχνας, τὰς ἐπιστήμας τὸν πολιτισμόν και οὕτω προπαρασκευάσε τὸν Χριστιανισμόν, οἱ μεγάλοι θαλασσοπόροι Κολόμβος, Βάσκο Δὲ Γάμα, Μαγγελάν κλπ., ὅσοι διά της τολμῆς και ἐπιστήμης αὐτῶν ἤνοιξαν νέας ὁδοὺς εἰς τὸ ἐμπόριον και τὸν ἀποικισμόν, οἱ ὁποῖοι ἐκόμισαν και εἰς ήμᾶς τὰ φυσικὰ προϊόντα τῶν ἀπωτάτων ἐκείνων χωρῶν και εἰς ἐκεῖνους τὰ ἀγαθὰ της τέχνης και ἐπιστήμης, τὸν πολιτισμόν ήμῶν, οὗτοι και οἱ τοιοῦτοι θεωροῦνται ὑπὸ της ιστορίας ἀξιοὶ ἐπαινῶν και ὕμνων, τούτων τὰς πράξεις ἐξιτορεῖ και προτείνει εἰς τοὺς παιδευομένους πρὸς μίμησιν και λέγει ὅτι ἀδοῖς ἐξ ὧν θέλει νὰ θανατῶνται ὑπὸ παντὸς τοῦ ἔθνους του ή και ὑπὸ παντὸς τοῦ κόσμου, τὸ ἔθνος του ή τὸν κόσμον ὅλον ὀφείλει νὰ προσπαθήσῃ νὰ εὐεργετήσῃ, διότι μόνον ή τοιαύτη δόξα μένει διὰ παντὸς ἀθάνατος. Τοιοῦτοτρόπως συνιστᾷ εἰς τοὺς διδασκομένους, ἵνα ἐκλέξῃ ἕκαστος ἕνα τινὰ γενναῖον ἄνδρα ἐκ της ιστορίας τοῦ ἔθνους του ως πρότυπον και ἀγωνιστῇ νὰ γίνῃ ὅπως ἐκεῖνος, δηλ. γνήσιος Ἑλληνας και τέλειος ἄνθρωπος. Ὁ βίος τοῦ Ἐπαμεινώνδου, ὅστις και πεπαιδευμένος, φιλόσοφος, και πολιτικός ἀνὴρ και γενναῖος μαχητῆς και ἐξαίσιος στρατηγός, και χρημάτων ἀνώτερος ήτο και τέλος ὑπὲρ της πατρίδος του ἀπέθανε, παρίσταται εἰς τοὺς διδασκομένους ως κράτιστον παράδειγμα μιμήσεως. Ὡσαύτως και ὁ βίος Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ὁ ὁποῖος ἂν και ἐν προβεβηκυῖα ηλικίᾳ κατεδιώκετο, ἐξωρίζετο, ἔπασχε τόσα και τόσα ἐν τῇ ἐξορίᾳ του, ὅπου και ἀπέθανεν, πάντοτε ἔγραψεν ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς του Δόξα τῷ ἀγίῳ Θεῷ πάντων ἐνεκεν, δηλαδὴ Δοξάζω σε, Θεέ μου, δι' ὅλα ἀνεξαίρετως ὅσα μοὶ ἔδωκας καλὰ και ἐναντία. Διὰ της τοιαύτης διδασκαλίας πράγματι ἐπιτυγχάνεται ὁ ἀνθρωπιστικὸς σκοπὸς της ιστορίας, ήτοι προτροπὴ μὲν πρὸς δικαιοσύνην, κατηγορία δὲ τῶν φαύλων, ἐγκώμιον δὲ τῶν ἀγαθῶν και τὸ σύνολον ἐμπειρία μεγίστη τοῖς ἐντυγχάνουσιν».

ΤΟΥΤΟ ΝΙΚΑ (δ')

Εὐταξία και ἀταξία.

Εἶδομεν πόσων κακῶν πρόξενος εἶναι ή ἀταξία, ή δὲ ταῖς πάροχος πόσων ἀγαθῶν. Τοῦτο κηρύττει ὁ Ξενοφῶν, οὐχὶ ως φιλόσοφος διάνοιαν μόνον, ἀλλ' ως ἡγεμὼν ὄχλου ἀνόμων μισθοφόρων, ὁ μεγάλωνμος στρατηλάτης τῶν Μυρίων, ὅτε μετὰ τὴν δολοφονίαν τῶν στρατηγῶν ὑπὸ ἀπίστων και ἀνόμων Ἀσιανῶν παροξύνει τοὺς Ἑλλήνας νὰ ζητήσωσι τὴν σωτηρίαν αὐτῶν διά τῶν ὅπλων· «ή εὐταξία σώζει, εἰπεν, ή δὲ ἀταξία πολλοὺς μέχρι τοῦδε ἔχει ἀπολέσει» (Ξενοφ. Ἀνάβασις 3, 1, 38· ὅρα και 3, 2, 29) Ταύτην δὲ τὴν γνώμην ἔχοντες και πάντες μὲν οἱ παλαιοὶ, οἱ Σπαρτιαταὶ δὲ μάλιστα περιεφρόνουν μὲν πάντοτε ως ἀνάνδρους τοὺς ἀποβάλλοντας τοὺς θώρακας αὐτῶν και τὰ κράνη, ἀλλ' ὅμως ἐκήρυττον ἀτίμους, δηλαδὴ ἐστέρον τὴν τιμὴν νὰ ὀνομάζωνται πολῖται της Σπάρτης, τοὺς ἀποβάλλοντας τὴν ἀσπίδα, διότι τὸν μὲν θώρακα και τὸ κράνος χάριν της προ-

σωτικῆς του ὑπερασπίσεως ἐφόρει ὁ στρατιώτης, τὴν δὲ ἀσπίδα «της κοινῆς τάξεως ἕνεκα». Διὰ τὴν γνώμην δὲ ταύτην τὴν περὶ ἀταξίας ἐτιμώρησάν ποτε, ὅτε ήτο ἔτι κατώτερος ἀξιοματικὸς, τὸν δὲζούνον Δερκυλίδαν, τὸν γενόμενον ὕστερον στρατηγόν, καταδικάσαντες ἐπὶ ἀταξίᾳ νὰ σταθῇ ὀρθίως, βεβαίως ὑπὸ τὰς ὕψεις πάντων, κρατῶν τὴν ἀσπίδα, ὅπερ κηλὶς ἐθεωρεῖτο δικαίως. Καὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲ ήθελε διώξῃ ἐκ τοῦ στρατοπέδου, ἂν μὴ ήθελε τιμωρήσῃ, Ταρρίαν τὸν Δεινομένους διά τὴν ἀταξίαν αὐτοῦ και ἐν τοῖς στρατοπεδείαις και ἐν ταῖς μάχαῖς, ἂν μὴ ἐτίμα αὐτὸν διὰ τὴν μέχρι παραφροσύνης ἀνδρείαν και τοὺς κινδύνους ὑπὲρ τοῦ πατρὸς του Φιλίππου. Καὶ δικαίως· διότι εἰς οὐδὲν ή ἀνδρεία και ή νίκη, ὅταν ἐλλείπει ή σώφρων κάρπωσις αὐτῆς. Οὕτω τὴν νίκην περὶ τὸν Βορίλλα Λόγγον τοῦ σεβαστοκράτορος Ἰωάννου ἀδελφοῦ τοῦ Μιχαὴλ Παλαιολόγου (Πάτρια ἔτος 1912 ἀρ. 24) διέφθειραν οἱ τὰ Ἰωάννινα τότε πολιορκήσαντες και τὴν Ἀρταν καταλαβόντες Ἀλέξιος ὁ Στρατηγόπουλος και Ἰωάννης ὁ Ραοὺλ και οἱ στρατιῶται αὐτῶν ἀνηκούχως και ἀταξίως, ὁ Καραϊσκάκης δ' ἐφρονεῦθον ἐν Φαλῆρῳ (1827) ἐκ της ἀνομίας Ἑλλήνων τινῶν μεθυσθέντων στρατιωτῶν, ἐξ ής ἐπῆλθεν ή μάχη της 24 Ἀπριλίου, ή δλεθριωτάτη τοῦ ἀγῶνος, γενομένη και αὕτη διά τὴν ἐλεεινὴν ἀταξίαν.

Συδρατιῶται

Εν τῇ τάξει «ἀσπίς ἀσπίδα ἐρείδει» λέγει ὁ Ὀμηρος, ἀποτελοῦσι δ' οὕτως οἱ πολεμισταὶ τεῖχος χαλκοῦν σφύζοντες ἀλλήλους και γινόμενοι κύριοι της νίκης. Καὶ τοῦτο μὲν ἀριστον και κάλλιστον· ἀλλ' εἶναι τι, ὅπως ἐν τῷ ἄλλῳ βίῳ, οὕτω και ἐν ταῖς πολέμοις ὑπέροχον, τὸ νὰ μεριμνᾷ τις, νὰ καταπονῆται, νὰ κινδυνεύῃ ὑπὲρ τοῦ ἐν ταῖς κοιναῖς πράξεσι συνεργάτου, τοῦ συντρόφου, τοῦ ἐν ταῖς μάχαῖς παραστάτου. Οὕτω χάριν τοῦ συστρατιώτου Πειρίθου ἔρχεται ὁ Θησεύς κατὰ τοῦ Αἰδονέως, οὕτως ἀποθνήσκει ὁ Ἀχιλλεύς, ἵνα ἐκδικήσῃ τὸν θάνατον τοῦ Πατρόκλου, οὕτως ὁ Ὀδυσσεὺς ἐκ τοῦ σπηλαίου τοῦ Κύκλωπος τελευταίος ἐξέρχεται, ἀφ' οὗ ἐξεληθόντες ἐσώθησαν οἱ σύντροφοὶ του.

Ἐλθωμεν εἰς τοὺς χρόνους της Ἑλληνικῆς ἀκμῆς· οἱ ἔφηβοι τῶν Ἀθηνῶν, ὅτε εἰσῆγοντο εἰς τοὺς πολίτας, λαμβάνοντες τὴν ἀσπίδα ὠρρίζοντο ὅτι δὲν θὰ κατασφύωνσι τὰ ὅπλα τὰ ἱερὰ και δὲν θὰ ἐγκαταλείψωσι τὸν παραστάτην ὁποιοσδήποτε ήθελεν εἶναι ὁ πλησίον των τασσόμενος εἰς τὴν γραμμὴν. Τὴν γνώμην, δὲ ταύτην και ἂν μὴ ἔδιδον ὄρκον, πάντες εἶχον Ἑλληνες, ὅπως ἐν Θερμοπύλαις ὁ μάντις Μεγιστίας, ὅστις και γινώσκων ἐκ της προφητικῆς ψυχῆς του τὴν καταστροφὴν ἔμεινεν και εἰς τὸν Λεωνίδαν θέλοντα νὰ σώσῃ αὐτὸν και πέμποντα μετ' ἐπιστολῶν εἰς Σπάρτην, εἶπε «μαχητῆς ἐπέμφθην οὐκ ἀγγελιαφόρος», ὅπως ἐν ταῖς αὐταῖς Θερμοπύλαις ὁ Εὐρυτος, ὅστις, ἐν ᾧ ἔπασχε δεινῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς μαθὼν ὅτι κυκλοῦνται οἱ περὶ τὸν Λεωνίδαν, ἐν ᾧ προστρέπετο ν' ἀπέλθῃ ως ἀκατάλληλος διά μάχην, αὐτὸς ἐνεδύθη τὰ ὅπλα του και διέταξε τὸν εἰλωτὰ του νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν παράταξιν εἰπὼν ὅτι ή θέσις του νὰ τὸν ὀδηγήσῃ εἰς τὴν παράταξιν εἶπεν ὁ μάντις. Καὶ ἐν Θήκαι τυφλοῦ εἶναι τῶν συντρόφων του πλησίον. Καὶ ἐν Θήκαις ὁ ἱερὸς λόχος ταῦτα εἶχεν ως γινώμην ἱερὰν, τὸ νὰ προκινδυνεύωσι πρὸ τῶν παραστάτων και νὰ μὴ πράξωσι τι ἀνάξιον της ἐκτιμήσεως και της φιλίας ἐκείνων. Ἐκ τούτου ἐρωτηθεὶς τις διατί δὲν ἀπῆλθε της μάχης ἀλλ' ἔμεινε και ἔπεσε καιρίως τραυθεὶς εἶπεν, «ἤθελον λάβῃ τραύματα εἰς τὰ νῶτα και ποῖα ἐντροπὴ νὰ μὲ ἦδῃ τοιαῦτα φέροντά ὁ παραστάτης μου». Καὶ μετὰ τὴν γνώμην ταύτην τὴν ὑπερήφανον ἔμειναν οἱ ἱερολοχίται ἐν Χαιρωνείᾳ και κατεκόπησαν πάντες μετὰ τοῦ στρατηγοῦ αὐτῶν Θεαγένους ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου.

“Ὅπως δ’ ὁ Ἀλέξανδρος προκινδυνεύει τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τῆς Γάζης καὶ βαρέως πληγώνεται διὰ καταπέλτου, οὕτως ἐπὶ τῆς ἀκροπόλεως τῶν Μαλλῶν Ἰνδῶν λαμβάνει μὲν τραῦμα καίριον ὁ Λεόντας, πίπτει δὲ νεκρὸς ὁ Ἀρστίς μαχόμενος καὶ οὗτος πρὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ὅπως οἱ δορυφόροι καὶ ὑπασιπισταὶ τοῦ Βελισαρίου εἰς ἀδαμάντινον τεῖχος ταχθέντες σφύζουσιν αὐτὸν προσβαλλόμενον ἀγρίως ὑπὸ τῶν Γότθων τῶν ἀναγνωρισάντων αὐτὸν ἐπὶ τοῦ βαλίου ἵππου του κατὰ τὴν παρὰ τὸν Τίβεριν μάχην (Πάτρις ἔτος 1909 ἀριθ. 26), οὕτω καὶ ἐκεῖνος προκινδυνεύει πάντοτε ὑπὲρ τῶν συντρόφων ἐν τοῖς πολέμοις. (Πάτρις ἔτος 1909 ἀριθ. 17).

Ἀλλὰ καὶ τὰ κλεφτόπουλα καὶ οἱ τῆς Ἐπαναστάσεώς μας μαχηταί, ἀκραιφνεστάτης πολεμικῆς ἀρετῆς ἄνδρες, ἔχουσι καὶ τοῦτο τῶν πολεμιστῶν, τὴν ἀφοσίωσιν πρὸς τοὺς συντρόφους, ὥστε πολλάκις ἐκινδύνεον καὶ ἀπέθνησκον ὑπὲρ ἐκείνων, ὅπως οἱ περὶ τὸν Κατσαντώνην πεσόντες, ὅπως ὁ καπετάνιος τῆς Ναούσης Ρομφῆς ἐφονεύθη, ὅτε ἐπανήλθεν ἵνα σώσῃ τὸν πληγωθέντα σύντροφον Τζικμάραν, ὅπως ὁ Καραϊσκάκης πυρέσων καὶ ἡμίγυμνος ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ ἵππου διὰ νὰ σώσῃ τοὺς διωκομένους ὑπὸ τῶν Τούρκων Ἕλληνας ἐν Φαλήρῳ.

Πειθαρχία.

Τὸ σύμπαν τοῦτο νόμων ἀπαράβατος ἀρμονία διευθύνει, ἐν δ’ ἡ ἀρμονία αὕτη ἤθελεν ἐν ἀκαριαίᾳ στιγμή ἡμέραν παύσῃ, ἐν τῇ ῥιπῇ ταύτῃ τῇ ἀκαριαίᾳ τοῦ χρόνου τὰ οὐράνια σώματα συγκρουόμενα πρὸς ἄλληλα μὲ ἀγρίον ὄχλον θορύβου ἤθελεν κατακρημνισθῇ εἰς τὸν ἀφανισμόν. Ἐκ τούτου ἡ ἐναρμόνιος αὕτη ζῶν κόσμος καλεῖται. Τοιοῦτος κόσμος καὶ τὰνθρώπινα πάντα διοικεῖ καὶ τὰ ἐκάστου ἰδιαίτερος ἀνθρώπου καὶ τὰ κοινά. Τὰ κοινὰ μάλιστα πόσον δὲ τὸ ἀπαράβατον τῶν νόμων σφύζει μαρτυροῦσιν αἱ πολιτεῖαι αἱ εὐδαιμονοῦσαι καὶ αἱ εἰς τὸν ὄλεθρον πίπτουσαι. Ἡ Σπάρτη εὐδαίμων ἦτο, ἕως ἐφύλαττε τὰς ῥήτρας τῶν λυκουργείων νόμων, «τοὺς πρεσβυτέρους νὰ σέβωνται, εἰς τοὺς νόμους νὰ πειθρχῶσιν, εἰς τοὺς ἀρχοντας νὰ ὑπείκωσιν», καὶ ἐκήρυττον πάντοτε τὸ πείθεσθαι εἰς τοὺς νόμους ὡς σῴτειραν ἀρετὴν καὶ πάντες μὲν οἱ ἄλλοι, καὶ Θεόπομπος δ’ ὁ βασιλεὺς, ἅπτις πρὸς τὸν εἰπόντα ὅτι ἡ Σπάρτη σφύζεται διότι οἱ βασιλεῖς αὐτῆς εἰναι ἀρχικοὶ ἀπεκρίθη, «ὄχι, ἀλλὰ διότι εἰναι πειθαρχικοὶ οἱ πολῖται». Καὶ τὴν πειθαρχίαν ταύτην ἀπέδειξαν ἐν Πλαταιαῖς, ὅπου παρατεταγμένοι ἠνείχοντο τοὺς προσεγγίσαντας καὶ φονεύοντας αὐτοὺς Πέρσας, αὐτοὶ ἀτάραχοι διότι δὲν ἐπέτρεπε τὴν ἀντεπίθεσιν ὁ στρατηγὸς αὐτῶν, ἐπειδὴ δὲν εἶχε τελειώσῃ ἡ θυσία· ἀπέδειξαν ἐν Λαμψάκῳ, ὅπου ἐπὶ πέντε ἡμέρας συγκρατούμενοι ὑπὸ τοῦ Λυσάνδρου ἔμενον ἀπαθεῖς πρὸς τὰς ὑβριστικὰς προσκλήσεις τῶν Ἀθηναίων· ἀπέδειξαν αὐτὸ ἐκεῖνος ὁ Σπαρτιατὴς πολεμιστὴς, ὅστις, ἐν ᾧ εἶχε τὸ ξίφος ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν τοῦ ἐχθροῦ, δὲν κατήνεγκε τὸ κτύπημα, διότι ἐν τῷ μεταξὺ ἐσήμανεν ὁ στρατηγὸς τὸ ἀνακλητικόν, εἶπε δ’ εἰς τὸν ἐλεγξαντα αὐτὸν «καλλίτερον τοῦ νὰ φονεύῃ εἶναι τὸ νὰ πείθεται τις εἰς τὸν ἀρχηγόν».

Ταύτην δὲ τὴν γνώμην τὴν περὶ εὐνομίας εἶχον καὶ πάντες οἱ Ἕλληνες, ἕως ἐσωφρόνου, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι. Ἐνταῦθα οἱ ἔφηβοι ὅτε ἐλάβανον τὴν ἀσπίδα, δηλαδὴ ὅτε εἰσῆρχοντο εἰς τοὺς πολῖτας, ὠρκίζοντο ὅτι ἀπροθύμως θὰ ὑπακούωσιν εἰς τὰς διαταγὰς τῶν ἐκάστοτε ἀρχόντων, ὅτι εἰς τοὺς κειμένους νόμους θὰ πείθωνται καὶ εἰς ὅσους ἄλλους οἱ ἐλεύθεροι πολῖται ὀρίτῳσι ὁμοφρόνως· ὅτι δὲ, ἐν τις ἀναιρῇ τοὺς νόμους ἢ μὴ πείθεται, δὲν θὰ τὸ ἐπιτρέψωσι καὶ ὅτι ἐκαστος θὰ ὑπερασπίσῃ τοὺς νόμους καὶ μόνος, ὅπως μετὰ πολλῶν. Τοῦ ὅρκου δὲ τούτου μνήμονες καὶ

ἐν τῷ πολέμῳ κατὰ τῶν βαρβάρων ἔδωλον τὰ φαεινὰ θεμέλια τῆς ἐλευθερίας καὶ διὰ τῶν ἐν εἰρήνῃ βουλευμάτων κατέστησαν τὰς Ἀθήνας μητέρα τοῦ θεοειδοῦς Ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ. Ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς χρόνους τῆς αὐτοκρατορίας ἡμῶν τῆς ἐν Βυζαντίῳ καθορώμεν τὰ μεγαλουργήματα μὲν συμπάρεδρα τῆς εὐνομίας, τῆς εὐταξίας, τῆς πειθαρχίας, τὴν κακοδαίμονίαν δὲ καὶ ὕστερον τὴν ἀνατροπὴν καὶ τὸν ἀφανισμόν ἐρχόμενα ὡς ἀναγκαῖα ἐπακόλουθα τῶν στάσεων καὶ τῆς ἀνομίας.

Πειθαρχοῦσι δὲ οἱ ἀριστοί, ὁ Ἡρακλῆς εἰς τὸν οὐτιδανὸν Εὐρυσθέα, διότι τοῦτο ὀρίζουσιν οἱ νόμοι οἱ περὶ διαδοχῆς· ὁ Θεμιστοκλῆς ἀνέχεται ἐν Σαλαμῖνι τὴν αὐθαδεῖαν τοῦ Εὐρυδιάδου, διότι εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἡγεμονεύουσας πόλεως· ὁ Ἀχιλλεὺς, θεῖον γένος, πυριυδρίζομενος ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἔλκει τὸ ξίφος διὰ νὰ τὸν πλήξῃ, ἀλλ’ ἐμποδίζει αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ, δηλαδὴ ἡ συνετὴς ἐλθοῦσα εἰς αὐτὸν γνῶμη ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀνεχθῇ τὸν ἄνακτα, καὶ ἐν ἀδικίᾳ, ἐν τῇ δεινῇ τῆς πατρίδος θέσει πρὸ τῶν πολέμιων, ἐν ᾧ ὁ Θερασίτης, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀγρίου, ὁ δολοφόνος γέροντος βασιλέως τοῦ Οἰνέως, ἐλέγχει αὐθαδῶς τὸν Ἀγαμέμνονα, τὸν ἡγεμόνα πάντων τῶν Ἑλλήνων, διὸ δικαίως ἐμαστιγώθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεως.

Ἐμαστιγώθη δικαίως· διότι ἡ ἀπειθεία καὶ ἡ ἀνομία φθορὰ εἶναι τοῦ παντός, λέπρα τις καὶ χολέρα, μάλιστα ἐν τοῖς πολεμικοῖς. Νὰ τιμωρῶνται λοιπὸν πρέπει οἱ ἀπειθεῖς, ὅπως παρὰ τοῖς παλαιοῖς οἱ ἄτιμοι, δηλαδὴ νὰ μὴ ἐγγίξῃ τις αὐτοὺς, μηδὲ πῦρ νὰ διδεται εἰς αὐτοὺς νὰ ἀνάπτωσι· διότι οἱ τοιοῦτοι ἀνοίγουν τὴν πρὸς τὴν ἥτταν καὶ τὴν ὑποδούλωσιν ὁδόν, ἐν ᾧ ἡ πειθαρχία ἀναπεταίνουσι το προπύλαια πρὸς τὸν οὐρανὸν τῆς πολιτικῆς εὐδαιμονίας. ΤΟΤΤΩ ΝΙΚΑ.

ΤΩΝ ΠΑΛΑΙΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία γνώμη καθ’ ἑδομάδα.

Ἐπιστρέφαντες πρὸ μικροῦ ἐκ τοῦ μνημοσύνου τῶν ὑπὲρ Πίστειος καὶ Πατρίδος πεσόντων, ἐκ βάθους ψυχῆς ἐκφράζομεν εἰς τὰς δοκιμασθείσας οἰκογενείας τὴν θερμὴν ἡμῶν θλίψιν καὶ τὴν συμμετοχὴν εἰς τὸ πένθος αὐτῶν. Ὁ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς θάνατος εἶναι δι’ αὐτὰς παρηγορία καὶ υπερηφάνεια.

Γεώργιος, Ὁλγα

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Δωρεαὶ ὑπὲρ τῶν Πατριῶν.

Ὁ ἄνθρωπος Ἑρμούπολεως ἀπέστειλε τῇ Ἐταιρείᾳ ὑπὲρ τῆς ἐκδόσεως τῶν Πατριῶν ἐτησίαν αὐτοῦ συνδρομὴν ἐκ δρ. 100, τῇ εὐγενεῖ μερίμνῃ τοῦ κ. Θ. Α. Ἐρμῆς ἐκ (...) δρ. 23.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ι. Α. Α. Τὰ σκέπη ν. Ἀδυνατοῦμεν νὰ ἐκπληρώσωμεν παρὰ κληρίαν καὶ διὰ τὸ δυσανάγνωστον τῆς ὑπογραφῆς καὶ διὰ τὴν ρωσιστὶ γραφεῖσαν διεύθυνσιν δι’ ἣν δὲν ἔχομεν γνώστην ἀντιγραφέα. — Γ.Τ. Π. εἰ ρ. α, Μ.Ψ. Ἰ. κ. α. ρ. α. ν. Ν.Ι.Κ. Α. δ. ο. υ. ε. λ. Στ. Μ. Ἀγ. Φ. ρ. α. γ. κ. ἴ. σ. κ. ο. ν. Χρ. Α. Κ. α. ρ. ε. Ε.Ε. Μ. ο. τ. ι. λ. ἡ. ν. η. Δ. Π. Ρ. ο. δ. ο. ν. Κ. Α. Γ. ο. θ. ε. ο. ν. Ν.Γ.Σ. Β. ο. λ. ο. ν. Ζητηθέντα ἀπεστάλησαν. — Ν.Γ. Π. λ. ω. μ. α. ρ. ι. ο. ν. Κ.Χ. Σ. α. μ. ο. ν. Στ. Δ. Β. ε. ρ. ο. ι. α. ν. Γ.Θ. Π. ρ. ε. β. ε. ζ. α. ν. Καὶ ὑμεῖς καὶ πάντες οἱ ἐν ταῖς ἀπελευθερωθείσαις θεαῖς συνάρεσι γῶραις παρακαλεῖσθε νὰ μᾶς εἰδοποιήσετε πᾶσα καὶ πᾶσα τυχὸν φύλλα εἰς ἐλεῖψιν κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς ταχυδρ. ἀνωμαλίας ὅπως τὰ ἀναπληρώσωμεν κατὰ τὸ δυνατόν. Ἐπίσης δεχόμεθα ὑπαδείξεις νέων ἀποστολῶν ὅπου δὲν ἦσαν δυνατὰ προηγουμένως.